

птичо лице, който махаше ржце и се ядосваше.

Тръшна се врата, мина продавачъ на бонбони и шоколатъ. Очитѣ на децата се залѣпиха въ кошницата. Машинистътъ взе две фишечета ментови бонбони и ги раздѣли на децата. После отново се обърна къмъ прозореца.

Колелата тракаха вече по-меко, влакътъ тичаше пакъ изъ полето. Далечъ нѣкъде се въртѣха загубени свѣтлинки. Отвреме навреме отвѣнъ идеше една приятна, радостна хладина. Чувствуваше се свѣжата, широка и спокойна лѣтна нощъ, въ която тия тѣсни, душни вагони тичаха, Богъ знае накѣде.

Машината продължително изсвири. Влакътъ спрѣ за една минута на малка гара. Две стари женици въ трауръ се качиха, натоварени съ бохчи и два голѣми черни бинлици. Търговския пжтникъ извади парче хлѣбъ и една пържена риба, и почна да се храни. Насрѣща му мжжътъ съ фуражката го гледаше мълчаливо, пускайки кълба димъ. Когато другия довърши, той се обади:

— Колко такива риби можешъ изяде?